

Си ъж качи млада Марко'ица.
Не ми терать, како конь съ терать,
Туку како силенъ ветаръ бегать.
Приближїе до Солуна града.
Тамо велить млада Марко'ица:
„Дейди Арапъ, дейди златенъ Арапъ!
Марко овде с' иматъ побратими,
Мене тїе ведношъ ке познаеть,
А тебе на час-отъ ке загубеть;
Слечи твое свилно 'убаѡ руво,
И я него да си го облечамъ,
Страшенъ делїа да имъ съ гледамъ;
Па ти стори съ кабаєтїа,
Гьоа многу люгїе си исклало,
Многу грешки 'сегде си сторило,
Да те носамъ пра'у Цариграда.“
Що пойдо'а на ладна ме'ана,
На ме'ана во Солуна града.
Личба личить млада Марко'ица:
„Дѡ слушайте Солунски гражани!
Овой хайта мошне кабаєтїа,
Колку кървиє турилъ по друмо'и,
Колку недугай хайта не сторило,
Ке го носамъ пра'у при Султана;
Немой некой Арапъ да загубить,
Оти джувапъ никой не ми даватъ!“
Нокїе стана млада Марко'ица,
До рамена глава му пресече;
Утро само кога съ осѣмна
Пищить тога страшенъ делибаша:
„Аль слушате Солунски гражане!
Отъ васъ сакамъ цѣрна Арапина;
Кой нему нокїе глава пресекло?
'Си гражани арно разберите,
Бар' едно живо не остава!“
Тукъ съ молятъ Солунски гражани:
„Не можиме, велѣтъ, край да найме,
Кой є Арапина загубило;
Све ни сакай що ке ни посакашъ
Да да'име и да съ простиме.“ —